Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807, з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200, з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII Ч. 170. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 10-го ВЕРЕСНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, SEPTEMBER 10, 1981 No. 170. VOL. LXXXVIII

Відбувся 17-ий з'їзд дивізійників

Ґлен Спей, Н. Й. (Р.Г.). — У суботу, 5-го, та в неділю, 6-го вересня ц.р., відбувся тут крайовий делегатський з'їзд Братства колишніх Вояків І-ої УДУНА.

З'їзд проходив під знаком організаційного скріплення та єдности в Братстві. Після звітів уступаючої управи під головуванням Богдана Артимишина та уділення їй абсолюторії з признанням вибрано нову управу, головою якої став Осип Голинський з Нюарку, куди на наступні два роки перейде осідок президії.

По нарадах у програмі товариської частини з'їзду відбулися спільна вечеря, забава та концерт, яким започатковано 140-річчя народження і 70-річчя смерти Миколи Лисенка. В концерті виступили найкращі українські мистецькі сили — Андрій Добрянський, бас-баритон Метрополітальної опери, та Едвард Іванко, тенор, артист канадських і американських сцен, яким акомпаньював концертовий пініст Тома Гриньків.

УСО „Тризуб" починає осінній сезон фестивалем

Філядельфія, Па. (с.г.). Український Спортовий Осередок „Тризуб" у Філядельфії готується до осіннього спортового сезону. Перші вступні гри копаного м'яча відбудуться в неділю, 13-го вересня, на власній посілості в Горшам, Па. В цей день на цій 35-акровій посілості, в парку, заходом управи „Тризуба" буде влаштованаий фестиваль-пікнік, присвячений закінченню літнього сезону, і відкриття осіннього спортового сезону.

Управа УСО „Тризуб" у проводі з інж. Ігорем Чижовичем робить всі заходи, шоб фестиваль був на відповідному рівні. В мистецькій частині виступатимуть: співаки, члени групи „Мелодія", струнна оркестра і танцюристи ансамблю СУМА з Філядельфії. Для тих, що люблять танцювати, гратиме оркестра „Запорожці"; будуть і інші несподіванки.

Закуплена посілість і гарний спортовий дім-клюб на цій посілості мають поважні заборгування, тому управа „Тризуба" різними шляхами старається здобути фонди на сплачення цих боргів; з цією метою намічений і фестиваль. Для успіху справи „Тризуб" запрошує громадянство міста Філядельфії і всіх довколишніх місцевостей взяти участь у згаданому пікніку.

ВЛАДИКА СТЕФАН СУЛИК ВІДВІДАВ СОЮЗІВКУ

БІЛЯ 4,000 ОСІБ ПРОВЕЛИ ТРИДЕННЕ СВЯТКУВАННЯ З НАГОДИ СВЯТА ДНЯ ПРАЦІ НА ОСЕЛІ УНСОЮЗУ

Союзівка. — Архиєпископ Стефан Сулик, Митрополит Української Католицької Церкви в ЗСА, — вірний своїм ранішим приреченням „бути і жити з народом та поділяти його турботи і стримління", — відвідав цю оселю УНСоюзу в суботу, 5-го серпня, де його, крім екзекутивних урядовців цієї найстаршої і найбільшої української організації у вільному світі, вітали гості і сотні відвідувачів, які прибули сюди, щоб в гарній атмосфері провести ці останні дні літа.

Владика Сулик — це перший первоієрарх УКЦеркви в ЗСА, який відвідав цю оселю в офіційному капацитеті. Наступного дня він теж взяв участь в маніфестаційному здвизі на оселі СУМ-А в сусідньому Елленвіллі, Н. Й., де в ранішніх годинах відправив в сослуженні інших священиків польову Службу Божу.

На Союзівці, куди Владика Стефан прибув в товаристві д-ра Ігора Федоріва і головного редактора „Америки" і „Шляху", Мстислава Дольницького, його вітав біля „Гостинниці" хлібом-сіллю управитель оселі Володимир Квас в ескорті „Міс Союзівки" Орисі Ганушевської і Христі Юзич з Дітройту, Мич., а відтак головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, який вказав на історичну пов'язаність українських братських установ з українськими Церквами.

„Коли УНСоюз закупив цю оселю 29 років тому, то першою будівлею, яку ми здвигнули тут була каплиця, яка довгий час до побудови церкви св. Тройці, служила духовним потребам гостей та була і є місцем вінчань понад двох соток молодих українських пар", — сказав д-р Флис у словах привіту. Крім д-ра Флиса, в привітаннях Владики взяли участь заступниця головного предсідника Марія Душник, головний касир Уляна Дячук, головний редактор „Свободи" Зенон Снилик, колишній довголітній предсідник Йосип Лисогір та численні гості-союзовці і місцевий парох о. д-р Богдан Волошин. Владика Сулик вітався з усіми, не приховуючи задоволення і знаходячи відповідні слова для багатьох йому знайомих осіб.

Поінформований раніше про тенісові і плавецькі змагання, які відбувались тут саме в той час, Владика Стефан взяв участь в офіційних церемоніях відкриття на долішніх кортах оселі, де його оплесками привітали змагуни і сотні глядачів, що розташувались на травниках. Ред. Снилик, вітаючи Владику від змагунів і організаторів, вказав на історичний момент цих змагань, які вперше за час їхнього 26-річного існування удостоїлись відвідин Митрополита УКЦеркви.

В короткому слові до тенісистів і плавців Владика Стефан виявив зрозуміння до самопосвяти і дисципліни, яких вимагає кожний вид спорту, і вказав на чесноти, що їх плекає спорт, який „не є кінцем в собі, а засобом для життєвого гарту і запорукою, що ви є добрими громадянами і християнами". Вкінці Владика побажав всім змагунам і змагункам „чесної гри" і успіхів та уділив благословення. Відтак Владика приглядався змаганням і взяв участь в церемонії вручення нагород фіналістам плавацьких змагань біля басейну оселі.

(Закінчення на стор. 3)

Союзівка вітає Владику Стефана Сулика (зліва): „Міс Союзівка" Орися Ганушевська, управитель оселі Володимир Квас з хлібом і сіллю, Владика, головний предсідник д-р Іван Флис, Христина Юзич, заступниця головного предсідника Марія Душник і головний касир Уляна Дячук.

Д-р Іван Флис офіційно вітає Владику Сулика біля гостинниці. З автомобіля висідає ред. Мстислав Дольницький.

ПОЛЬСЬКІ РОБІТНИКИ ДОМАГАЮТЬСЯ РЕФЕРЕНДУМУ

Ґданськ, Польща. — Вільна профспілка польських робітників „Солідарносьць", яка, як відомо, обіднує біля 10 мільйонів робітництва, домагається тепер від уряду переведення загального референдуму, який мав би встановити права робітників у керівництві фабриками й іншими підприємствами.

Профспілка, яка відбуває свій перший з'їзд висловила також підтримку тим робітничим рухам в Совєтському Союзі і сателітних державах, які хотіли б створити подібні до польської вільні робітничі профспілки, неконтрольовані компартіями і урядами. „Як перша незалежна профспілка в Східній Европі, говориться у заяві польських робітників, — ми почуваємось до обов'язку поділитися нашим досвідом з іншими сусідніми країнами, бо не зважаючи на брехливу пропаганду ми є і залишимося вільною й незалежною профспілкою і репрезентантами робітничого світу в Польщі".

Москва гостро зареагувала на таку заяву польських робітників. В окремій заяві опублікованій пресовим агентством ТАСС говориться, що з'їзд польської профспілки виразно, мовляв доказав, що „Солідарносьць" є політичною силою, яка намагається змінити в Польщі політичний устрій. Промови на з'їзді і прийняті резолюції, говориться далі в інформації ТАСС, є наглядним доказом цього твердження. Дискутанти критикували теперішню соціялістичну систему в Польщі, польську комуністичну партію і уряд, домагаючись введення змін в політичну систему. Совєтські коментатори не забули пригадати полякам про військові маневри, які тепер проходять на території зближеній до східнього кордону Польщі і що тим маневрам приглядаються міністри оборони Варшавського Пакту, Куби і В'єтнаму.

З'їзд, у якому бере участь 890 делегатів з цілої Польщі, кількакратно підкреслював бажання допомогти східньоевропейським державам створити вільні профспілки, а окремі дискутанти заявляли, що їм не відомо про такі профспілки досі, але страйки проходили в СССР і деяких сателітних державах. Один з дискутантів підкреслював, що були намагання створити вільн профспілку в Мадярщині. Делегати висловили також подяку полякам на поселеннях у вільних країнах світу за їхню допомогу і їхнє зацікавлення проблемами Польщі. Вони закликали поляків повернутися до Польщі і допомагати конструктивним силам відбудовувати Польщу, „нову Польщу" як говориться у зверненні профспілки.

Масові арешти й чистки в Єгипті тривають далі

Каїр, Єгипет. — Масові арешти в Єгипті перейшли цифру одної тисячі. Серед арештованих є в першу чергу члени Ісламського братерства, хоч не бракує також провідних діячів коптів і членів політичної опозиції.

Президент Анвар ель-Садат виступив з великою промовою перед спеціяльною сесією парляменту. В цій своїй промові він з'ясував небезпеку, що її представляють собою релігійні фанатики й політичні опоненти, які в ім'я своїх групових інтересів загрожують інтересам держави. Для ілюстрації він вказав на криваві події, які мали місце в червні цього року в Каїрі. В релігійних зударах згинуло 17 осіб, а багато більше було поранених. І тільки рішучі протизаходи поліції зберегли населення Каїра перед значно важчими жертвами. Ісламське братерство почало відверто проповідувати „джігад" — святу війну — проти християнських коптів, а копти зі свого боку почали виступати проти уряду. Тому Садат звільнив з усіх обов'язків коптійського патріярха в Єгипті, який носить титул Папи і є головою понад шістьох мільйонів коптів, які від віків живуть у Єгипті. Копти — це християни, яких навернув в часі своїх місійних подорожів євангелист св. Марко і они задержали цілий ряд старинних звичаїв і церемоній. На місце виконуючого обов'язки патріярха, яким був і формально й надалі залишився, бо це є досмертний пост, Папа Ше-

(Закінчення на стор. 4)

У світі

БОРОТЬБА УРЯДОВИХ ВІЙСЬК ІЗ ПАРТИЗАНАМИ в Уганді набирає щораз більших розмірів. Партизанські групи є різних політичних напрямків, а виникають вони здебільшого тому, що всередині країни поглиблюються непевність та господарські нестачі. Партизани живуть з населення, на яке вони нападають, щоб здобути харчі. Від селян забирають вони також вбрання та взуття, якщо селяни таке мають, і через це селяни протиставляться їм. Як подає агентство Ройтерс, дотепер згинуло понад тисячу селян від рук партизан. Це викликало масову втечу населення з Уганди до сусіднього Заїре. З приблизних обрахунків виходить, що вже понад 120,000 людей втекло в такий спосіб до Заїре. Така масова втеча руйнує господарське життя цілих районів. Високий комісар ОН для справ втікачів потвердив це число й закликає відповідні міжнародні чинники допомогти тій зростаючій масі втікачів. Одночасно деякі політичні чинники звертають увагу на потребу зайняти рішуче становище до тих партизан, які під прикриттям політичних гасел, займаються звичайним грабуванням серед населення, а непокірних вбивають. Більшість партизан Уганди — це колишні вояки колишнього диктатора Іді Аміна, який старається висилати їм зброю з Лівії.

ІРАНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР АЯТОЛЛА МОХАММЕД Різа Магдаві-Кані звернувся із закликом до всілякого роду противників ісламського режиму, а в першу чергу — до опозиційних груп, які ведуть збройну боротьбу проти режиму, щоб вони склали зброю і припинили збройну боротьбу. Цей заклик буде мати такі самі наслідки, як подібні заклики аятолли Хомейні, бо релігійні фанатики й надалі переводять терористичні акції, виловлюють і розстрілюють запідозрених в інакшодумстві та тим викликують спротив. Засоби масової інформації в Ірані, подали, що політичні противники режиму аятолли Хомейні вбили в місті Хомейні Шахр лідера п'ятницевих молитов Гоятолісляма Абольфазля Муссаві.

У МОСКВІ ПЕРЕБУВАЄ ЛІДЕР КОМУНІСТИЧНОЇ партії В'єтнаму Ле Дуан, який відбув там розмови з різними совєтськими керівними діячами на чолі з Брежнєвим. Його побут Совєтський Союз використав для збільшення своєї пропаганди проти ЗСА і західніх демократій та проти Китаю. У центрі виступів Брежнєва була атака на американську нову зброю — невтронну бомбу. Невтронна бомба є дотепер, як показали досліди, найкращою зброєю проти танків, а проти скупчень танкових частин зокрема. Совєтський Союз напродукував величезні кількості танків різного роду й це, між іншим давало йому перевагу над Заходом у збройній силі. Невтронна бомба загрожує совєтській танковій перевазі і це нівечить усі дотеперішні калькуляції у Кремлі. Совєтські лідери плянували збройною перевагою й загрозою її вжиття виривати на Заході, а в першу чергу від ЗСА, різні концесії, а тим часом з того нічого не виходить.

ГАНС АПЕЛЬ, ЗАХІДНЬОНІМЕЦЬКИЙ МІНІСТЕР оборони попередив у своєму телевізійному виступі, що останньо переведені ощадностеві обмеження оборонних видатків у державному бюджеті на 1982 рік матимуть шкідливі, а навіть небезпечні наслідки. З одного боку, через бюджетові обмеження будуть зменшені заходи для модернізації озброєння та для поновлення існуючих прогалин, а з другого — не будуть поповнені енергетичні запаси збройних сил, хоч тепер є особливо пригоже для того становище на нафтовому ринку. Одначе, він також ствердив, що, не зважаючи на обмеження бюджетових позицій на оборону, все таки в наступному бюджетовому році назагал оборонні видатки будуть збільшені на приблизно один відсоток у порівнянні з попереднім бюджетовим роком.

ФРАНЦУЗЬКИЙ УРЯД ПРЕЗИДЕНТА ФРАНСУА Міттерана намагається у кожному відношенні підкреслити свою незалежність від політики його західніх союзників Із цією метою президент Міттеран відбуде візиту до Савдійської Арабії 26-28 вересня ц.р., ціллю якої є підкреслити ту незалежність, а крім цього шукати прихильників для французьких плянів нормалізації відносин на Близькому Сході.

Іран спливає кров'ю

Теґран, Іран. — Кожен день приносить нові криваві жертви в Ірані. Ісламський режим намагається розстрілами застрашити своїх противників, а в першу чергу своїх колишніх союзників проти шаха з організації Муджагедін-і-Хальк, яких щодня розстрілюють десятками, а революційні організації відповідають таким самим засобом і вбивають провідних членів режиму бомбами й пістолями.

Після вбивства другої після аятолли Хомейні людини Махоммеда Бегешті, голови Ісламської республіканської партії і новообраного президента Махоммеда Алі Раджая та прем'єра Махоммеда Джавада Багонара, прийшла черга на генерального прокуратора Гоятолісляма Кводдусі, якого розірвано бомбою у його бюрі. Вміжчасі помер також від ран, отриманих в часі замаху на Раджая і Багонара шеф іранськоїї поліції Гавсганґ Дастґерді.

Похорон тих двох останніх достойників став новою маніфестацією сучасної іранської антиамериканської аберації. З одного боку різні ісламські лідери на чолі з Хомейні потверджують, що вбивства переводять іранські революціонери у відплату за ростріли, але з другого боку ті самі лідери публічно звинувачують у тому самому Америку і американських лідерів.

На похороні тих двох останніх жертв революційного протитерору прозваний населенням Ірану вішальником аятолла Садех Халькалі який сотні людей вислав, як ісламський суддя, на розстріл, заявив: „Остання хвиля вбивств є спричинена американським імперіялізмом і його іранським аґентами, які намагаються вирвати з рядів іранської нації видатних осіб революції". Аятолла Гуссейн Алі Монтазері, якого вважають релігійним наслідником аятолли Хомейні, повідомив, що ціла служба безпеки Ірану буде відповідно зреорганізована, щоб могти подолати зростаючі труднощі.

Обидва останні замахи, в яких загинули президент і прем'єр, а відтак генеральний прокуратор, відбулися в урядових приміщеннях, які охороняються цілими групами ісламських фанатиків, всі вступаючі на подвір'я і до будинків є контрольовані ісламськими ґвардійцями, вся пошта, посилки, кожен вантаж є ними відкривані й провірювані. З того роблять загальний висновок, що служба безпеки й найближче оточення аятолли Хомейні є просяклі революційними елементами.

Останні удари, що їх завдали революційні підпільні угрупування ісламському режимові поставили під знак запиту його можливості перетривати.

ПРЕЗИДЕНТ СКОРОЧУЄ БЮДЖЕТОВІ ВИДАТКИ

Вашінґтон. — Боротьба за виконання бюджету на 1982 в намічених рамках стає щораз більше драстичною. Постає загроза поважного переступлення передбаченого на 42 більйони долярів дефіциту й тому Президент, який є рішений втримати дефіцит у намічених рамках почав дальше обнижування видаткових позицій у різних ділянках. Не оминув він також видатків на оборону.

Зміцнення оборони цієї країни, а тим самим і оборони всього вільного світу, було першоплановим завданням президента Рональда Реґена і його уряду. В тій цілі було передбачено значний зріст сум у бюджеті 1982 року. Одначе небезпека збільшення платничого дефіциту зі закордоном така велика, що від деякого часу засоби масової інформації почали говорити про можливість дальших бюджетових скорочень після тих усіх, які президент Реґен і його помічники вже зробили.

Після додаткових студій над бюджетовими видатками Президент рішив ще скоротити їх на 10-15 більйонів долярів. У відрізненні до попередніх скорочень, у цьому випадку обняті ним також суми, призначені на оборону країни. Йдеться про суму коло трьох більйонів долярів. Та на тому не кінець. З огляду на те, що небезпека дефіциту тим не буде зовсім відхиленою, мабуть треба буде дальших обмежень вже признаних Конгресом бюджетових видатків. Говориться про додаткових 11 більйонів, на які треба буде скоротити видатки на оборону. Одначе це залежить від дальшого розвитку подій на господарському відтинку, від рівня інфляції та деяких інших господарських свівчинників.

Вирішені бюджетові скорочення й підготова дальших вказують, що Президент рішений дотриматися своїх обіцянок на господарському відтинку. Є це сиґналом для американського суспільства, а зокрема для його торговельно-промислових кіл, що боротьба за здійснення господарських плянів Президента, а зокрема боротьба проти інфляції буде ведена послідовно й безкомпромісово, про що президент Реґен неоднораз попереджав. Прийшла пора закінчити ліберальне трактування господарських питань, яке довело до теперішнього стану й загрожує ще гіршим, як заявляють керівники господарських ресортів в Білому Домі та в Уряді.

В ПЕКІНІ ВІДКРИТО АМЕРИКАНСЬКУ мистецьку виставку. В останній хвилині грозило, що виставку взагалі не відкриють, бо китайські урядові чинники вимагали стягнення з неї абстрактних картин, американці заявили, що будуть виставляти тільки без такої цензури. Дискусії тривали довго й були безплідні, як усякі теоретичні та ще й до того „ідеологічні" дебати. З вислідом тієї дискусії було пов'язане підписання державного американсько-китайського договору про культурний обмін. Ситуацію загострив виступ голови КПК Гю Яобанга, а відтак Денґ Шіяопінґа проти власних китайських лібералів. Одначе накінець всю справу передано до найвищих чинників, і ті вирішили її в дуже короткому часі Виставку відкрив Найвищий суддя ЗСА і голова Верховного Суду Воррен Бурґер. Більшість своєї промови він посвятив американському плюралізмові та свободі думки, слова, письма. Серед 13 образів, яких китайці не хотіли виставляти, були праці Ґотліба, Полльока, Гофмана, Кляйна й інших, і всім їм китайці закидали мистецьку безвартісність та повне незрозуміння, що вони представляють.

І ЦЬОГО РОКУ В СТЕЙТІ НЮ ДЖЕРЗІ Є багатющий урожай помідорів. Наприклад, у минулому році стейт виростив 177 мільйонів фунтів помідорів і це становило по 25 фунтів помідорів на кожного мешканця цього „стейту садів" — „Ґарден стейт Ню Джерзі". І з жартом хіба згадується той час, що колись білі поселенці Америки боялися їсти помідори, вважаючи їх... отруйними. Якщо вірити леґенді, то в Америці почалося споживання цього незвичайно корисного плоду лише у 20-их роках минулого століття.

СИМВОЛІЧНІ 85 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ ПЕРЕДАВ Президент посадникові міста Ню Йорк Едвардові Качу у понеділок, 7-го вересня, на започаткування проєкту „супер" — шосейної дороги т. зв. „Вествей", що проходитиме тут, де є тепер „Генри Гадсон Парквей". Тут, на західньому побережжі острова Манґеттену, буде побудовано і парк і „супершлях" коштом 2.3 більйона долярів протягом десяти наступних років. Проєкт має своїх прихильників і своїх таких же „ентузіястичних" противників серед тих, що всі ці гроші хотіли б натомість обернути на удосконалення й розбудову масового транспорту в Ню Йорку.

В Америці

З ПОЧАТКОМ НОВОГО ШКІЛЬНОГО РОКУ в метрополітальному Ню Йорку намічаються тенденції збільшення некатолицьких дітей по католицьких парохіяльних школах. Так, наприклад, у школі св. Тереси в Брукліні, де ще п'ять років тому були самі католики-учні, тепер є 17 відсотків дітей інших віросповідань. Середня школа Кардинала Гейса на Бронксі має цього року третину всіх школярів не-католиків, а в Катедральній середній школі в Манґеттені є також багато „мішанців" з тим, що в шкільному учнівському самоврядуванні аж одна третина дівчат жидівської релігії. Причини цьому — безпека в шкільних приміщеннях у порівнянні з публічними школами в небезпечних околицях, де міське шумовиння має, на жаль, „необмежене поле" для попису, і бажання батьків серед іншого, щоб їхні діти були піддані релігійному вихованню та в той спосіб вчилися в житті про вищі вартості.

ПОЧИНАЮЧИ З ЧЕТВЕРГА, 3-ГО ВЕРЕСНЯ, знайдено в Ню Йорку вісім бомб, дві з яких вибухнули: одна вибухла у четвер, 3-го вересня, під автом з дипломатичною реєстрацією ОН, ріг 68-ої вулиці і 2-ої авеню; а друга — вибила вікно в п'ятницю, 4-го вересня, в книжковій крамниці „Чотири Континенти", де продаються переважно совєтські видання, в тому і чимало книжок українською мовою. Шість бомб були знайдені й розмонтовані поліцією перед їхнім вибухом у згаданий четвер; всі ці бомби були знайдені біля совєтської місії в Ню Йорку на 67-ій вулиці і Третій авеню. Відповідальність за вибухи взяла на себе телефонічно мілітантна жидівська група „Грім Сіону", яка вимагає звільнення двох ув'язнених у СССР — Анатолія Щаранського і Марини Тьомкіної, які хочуть виїхати до Ізраїлю, а їм влада СССР в цьому відмовляє, ув'язнивши їх. Ця група загрозила також „через два тижні" вбити Андрея Громико, якщо цих двох в'язнів сумління не буде до того часу звільнено.

ЗУЖИВАННЯ НАФТИ В ЗСА СИЛЬНО зменшилося, бо аж на 20 відсотків, відколи Адміністрація Р. Реґена усунула контролю цін на неочищену нафту сім місяців тому. Цей факт також позитивно вже почав відбиватися на збільшенні продукції нафти в самій Америці, що і хотів осягнути Уряд своїм потягненням — знесення контролі.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Діти і молодь до школи!

Місяць вересень є започаткуванням науки в усіх типах і родах шкіл — від світличок і дитячих садків починаючи на високих школах кінчаючи. У деяких школах — наприклад, у цілоденній школі при церкві св. Юра в Ню Йорку — навчання розпочалося таки першого дня після Дня Праці, покищо — півдня, від наступного тижня вже цілоденно. Скінчилися ферії і для вчителів середніх шкіл та професорів коледжів і університетів. В ЗСА існує коло 1,000 високих шкіл, деякі на рівні европейських гімназій, але й деякі із т. зв. „Айві Ліг" на найвищому рівні. Хоча у природі не видно ще зміни — бувають у вересні дні спеки і задухи, проте для дітей, молоді і вчительського персоналу літо вже скінчилося. І всі це розуміють та не ремствують, бо потреба здобувати освіту перестала вже бути дискусійною: без уваги на обов'язуючий в державі примус посилати дітей до школи — і батьки і діти у величезній більшості зрозуміли, що без шкільної освіти людина не може належати до сучасного культурного суспільства. Втікачі зі середньої школи — т. зв. „драпавти" — це невдячники, які часто підсилюють світ злочинства. коли тепер навіть із високою освітою нелегко знайти працю, то що й казати про освіту середню — у „гайскулах" — що є найпершою передумовою затруднення у пречисленних галузях народного господарства.

Українське шкільництво в Америці двояке: 1` у системі УККА під управою тамошньої цілком автономної Шкільної Ради і 2 при українських католицьких і православних церквах. У звіті голови Шкільної Ради на XII Конгресі українців Америки тодішній голова Шкільної Ради д-р Едвард Жарський подав нарис історії українського шкільництва в ЗСА. Цікаво було відзначитися з того звіту, що вже 18-го липня 1899 року на з'їзді „руських" священиків у Філядельфії прийнято постанову, що „в кожній громаді мусить бути рідна школа" і що в Йонкерсі біля Ню Йорку відкрито у 1904 першу українську бурсу для учнів, яка, на жаль, проіснувала тільки три роки. У звіті голови Шкільної Ради на XIII Конгресі українців Америки, д-ра Романа Дражньовського (який в міжчасі переїхав на постійно до Мілквокі, стейту Вісканзін, — його заступником був д-р Євген Федоренко), подано минулорічну статистику шкіл, у системі УККА: було їх 26, із загальним числом учнів 2,563, із 259 вчителями. Про українські католицькі парафіяльні школи в ЗСА є докладний і дуже проглядний звіт о. шамбеляна Мирослава Харини у книзі про XII Конгрес українців Америки. Стверджено там, що у філядельфійській Архиєпархії було кругло 260 парафіяльних шкіл, у Стемфордсько-нюйоркській єпархії було 10 шкіл, у Чікаґській — три. Середні парафіяльні школи — „гайскули" — існували й існують у Ню Йорку (Академія при церкві св. Юра), в Стемфорді, три дівочі середні школи, що їх ведуть Сестри Василіянки у Філядельфії. У Філядельфії є теж окреме Товариство „Рідна Школа", тепер теж у системі УККА. Загалом навчання релігії українською мовою охоплювало два роки тому 10,090 учнів і учениць — страшенно мало, якщо взяти на увагу число українських поселенців у ЗСА. З православного шкільництва варто підкреслити поважний осяг у заснуванні духовної семінарії та Академії з поважними високошкільними вимогами до нововисвячуваних молодих духовників.

У всіх вищезгаданих звідомленнях, у всіх публічних міркуваннях на цю тему, в усіх проповідях наших патріотичних духовників говориться безупинно про потребу виховування дітей і молоді в українському патріотичному дусі та про те, що вчення української мови, історії й літератури є невідхильною основою українського державницького світогляду. На превеликий жаль, український гін до гурра-патріотичної фрази стоїть у відворотній пропорції до діла: до такого зацікавлення вихованням своїх дітей, щоб вони набралися справжнього глибокого сантименту до батьківщини їхніх батьків, тієї української батьківщини, якої вони не бачили. Коли дехто говорить про потребу „політичного" виховування дітвори (бо й такі завваги можна почути) то це грубе непорозуміння: політикою у наших відносинах є вже само навчання дитини молитви українською мовою, політикою є навчання молоді української літературної мови й бодай побіжного знання історії літератури та історії України, політикою є навчання дітей патріотичних віршиків. Найбільша болячка всіх наших українських шкіл — суботнішних шкіл українознавства та парафіяльних шкіл — є щораз менша фреквенція учнів і учениць. І ніхто інший тут не винуватий, як тільки батьки. Аж надто часто можна чути: „Моїм дітям українська мова й література не потрібні, — вони не дадуть їй їсти". Це ганебний підхід до місії нашого поселення у вільному світі, ганебний підхід до проблеми природної асиміляції, коли в усіх країнах світу, та зокрема в ЗСА і Канаді настав зворот до збереження і плекання своєї рідної самостійної тотожности.

Діти і молодь — ідіть до школи, набувайте загальну освіту, але й не забувайте, що ваша освіта буде неповною, карликоватою, якщо не будете знати рідної мови, історії й літератури. Благослови вас Біг на успіх вашої науки в 1981/82 році!

Олександер Домбровський

ЗА РАЦІОНАЛЬНІ ПРИНЦИПИ КОНСЕРВАТИЗМУ

III

На нашу думку, абстрагуючи від політичних переконань, доктринальних міркувань і програмових концепцій, кожна національно свідома й політично вироблена (ми ж „політична еміграція"!) українська людина, від монархіста до соціяліста й соціял-революціонера (скільки їх ще залишилося?) включно, повинна вшановувати пам'ять усіх трьох представників державности з доби наших Визвольних Змагань 1917-1921.

То був час, коли не можна було в даних умовинах занику історичної традиції й збайдужіння мас не зробити помилки. Тодішня наша історична дійсність стала жорстокою мачухою для усіх згаданих трьох наших державних мужів: М. Грушевського Гетьмана Павла й Головного Отамана С. Петлюри. Шануймо їхню пам'ять, бо всі вони були щирими українськими патріотами. На маргінесі: закид Головному Отаманові з боку деяких наших людей з галицької вітки, що, мовляв, „Петлюра віддав полякам Західню Україну" є наївний і не видержує здорової критики. Головний Отаман був змушений обставинами на такий тимчасовий тактичний крок, щоби рятувати українську державність. Коли гангрена загрожує житті людини, вона є змушена дозволити хірургові обтяти руку, щоби вдержати життя. Так поступає кожна нормальна людина й розумний політик. Найвищий час, щоби той примітивний закид щез безслідно з мозкових комор західньо-української людини. Симон Васильович зробив інший, важкий промах. Замість льояльної співпраці він торгнувся на українську державність, адміністровану урядом гетьмана. Повалив одне й не зміг побудувати на те місце друге, яке вважав кращим. Історична Немезида закпила собі з нього в даному випадку. Це зрештою питання окремих історичних монографій і...світогляду. Він помер як лицар від скритовбивчої кулі большевицького опричника. Немає зла, щоби не вийшло на добре. Якщо б С. Петлюра помер був власною смертю, був би, правдоподібно, під сильнішим обстрілом з боку майбутніх істориків. А так пролита його кров причиниться до певної регабілітації його історичної постаті, яка недавно удостоїлася слушно вичерпуючої монографії. Така монографія належиться й сл. п. гетьманові Павлові. Компетентні чинники гетьманського руху повинні про те подбати з рамени Інституту Липинського.

Замість черпати зі скарбниці власної історичної традиції ми часто захоплюємося чужими взірцями. Кількадесят років тому в нас наплодилися вожди, вождики й вожденята, тепер — ми „настоящі" демократи, а завтра, можливо, будемо насолоджуватися „китайським рижом", споживаючи їх дерев'яними паличками замість „варварських" вилок і ножа. Мимоволі нагадуються поетові слова, що ми...„монголи, золотого Тамерлана онучата голі". Можливо, що та фраза покривається з евразійською концепцією при інтерпретації історії Руси-України декого з наших істориків між іншим шляхом покладення знаків рівности між українським козацтвом і з другого боку...татарською ордою з Криму. З приводу того доводиться вигукнути за Ціцероном: „О, часи, о звичаї!" Од повітря, глада, огня і войни...і від таких концепцій в сучасній українській історіографії...! Як це погодити з поглядом українського окциденталізму в психологічно-культурному аспекті? Таке „актуалізовання" дослідів на полі орієнталістики при інтерпретації історії Руси-України мабуть не зовсім згідне з науковим об'єктивізмом і історичною правдою, а в дальшій консеквенції зі здоровими принципами консерватизму.

В скарбниці історично-культурних вартостей нашого народу є далеко кращі моменти для згадки і наслідування. Правда, можна користати не раз з досвіду й надбань інших народів, наскільки вони відповідають історичній традиції, культурі й психіці та національно-державницьким інтересам нашого народу, але не включувати штучно до українства чужі йому й проблематичної вартости елементи. Той постулят відноситься до української науки, загальної культури й громадсько-політичного життя. Методи чи тактика діяльности одиниці, людського колективу аж до суспільства включно можуть мінятися відповідно до часу й обставин, але принципи залишаються все одні й ті самі. На жаль, деякі наші люди, навіть з вищою освітою не вміють відрізняти тактики від принципів, що доводить іноді до поважних непорозумінь на різних відтинках життя й діяльности народу. Ми, довговіковий, европейський нарід з прастарою культурою й історично-національною ідентичністю та традицією колишньої великодержави Київської Руси-України над Дніпром — згодом у добі лихоліття й Руїни затратили свою провідну верству й свідомість великого народу з культурним післанництвом

(Закінчення на стор. 4)

З НОВИХ ВИДАНЬ

Іван Кедрин

КНИЖКА З ХВИЛЮЮЧИМИ ПРОБЛЕМАМИ

Коли ви захочете дістати в руки „щось нове", таку появу сучасної белетристики, в якій є добра жменя людських проблем, у якій є переживання і типи, що їх не зустрічаємо на кожному кроці, з якими годі примиритися, які, проте, є живі і актуальні, і коли хочете читати про переживання і проблеми, що їх трудно розв'язати, то з чистою совістю можна поручити останню, люксусово видану книжку „Дзеркала" Любови Коленської (В-во „Свобода, 1981, стор. 224; мистецьке оформлення Любослава Гуцалюка, яку сама авторка назвала „Новелями", та які ледве чи підходять під таке літературне окреслення.

Це вже третя з черги книжка Любови Коленської". „Самотність" (Ню Йорк,116 стор.) вийшла у 1966 році. „Павлів тріюмф" (Ню Йорк, 294 стор.) — у 1976 році, врешті теперішня, якій присвячені ці завваги — в липні 1981 року. Коли порівнювати ці всі твори то безумовно є в всіх них схожість: той сам приступний стиль, той сам нахил переплітати текст описами природи й ліричними дегресіями, та сама тенденція втікати від банальности і триматися здалека від будь-якого простацтва. В усіх трьох книжках червоною ниткою в'ється еротика і пов'язана з нею преширока — чи радше невичерпна проблематика, сповита атмосферою естетики, дармащо, що дуже далека від трафаретної розв'язки „геппі енду" — „і житимуть молодята щасливо по кінець свого віку..."

Усе ж різниці між першою книжкою Любови Коленської, виданої тому 14 років, і останньою, цьогорічною, дуже поважні. Велика різниця вже в самому часі — в роках, які ділять авторку від її першого друкованого книжкового твору до останнього. Людина, та ще й, — говорючи журналістичним жаргоном, — людина „грамотна" — не стоїть на місці. Любов Коленська з-перед 14-ти років і теперішня — не та сама. З роками приходить більший досвід та кращий погляд на світ і людей. Отож у „Дзеркалах" є глибша тематика, менше сантименталізму, більший нахил до сукупного, короткого вислову і — може — ще більший нахил до прегарних описів природи, що грають ролю наче музичного дострою до писаного тексту, чи хору у старогрецькій драмі. Авторка тримається у всіх своїх книжках літературної форми — оповідань, новель, або нарисів. Але найкращою річчю у „Дзеркалах" є таки перша ніби новеля — насправді повість (як цілком правильно визначив цей твір Василь Чапленко) — „Дзеркала" — трохи несамовита історія, наче дедективний роман, що інтригує читача. У цій повісті характеристична риса всіх творів Коленської: дар приковувати увагу читача до змісту, водночас дар накреслювати виразний образ кожної з дійових осіб оповідань, не словами, а діялогами. Із змісту фабули виринає виразна постать кожної з дійових осіб.

„Дзеркала" — книжка „нерівна". Чи це хиба чи прикмета твору — річ індивідуального підходу й оцінки. Нерівність перш за все у самому розмірі — за терміном авторки — новель. Перша новеля (повість) займає 80 сторінок друку, а „Поет" — три з половиною сторінки, „Мій сусіда" — ледве три сторінки. „Нерівність" у тематиці можна назвати різнорідністю: але варто було розмежувати якось і технічно речі, які з українською національною тематикою не мають нічого спільного, бо належать до загальнолюдської породи, від патріотичних, сповнених смутку, жалю і трагедій українських нарисів, з яких деякі навіть сповнені драматичної патетики. Цікаво, що там теж немає нарисів погідних, авторка цим, мабуть, підкреслює теперішній стан в Україні, де є більше смутку, жалю, пригнічення, трагедії чи бунту, аніж причини до радости й погоди духа.

Книжка з ділянки белетристики повинна бути цікава. „Дзеркала" Любови Коленської відповідають цій вимозі на сто відсотків. Кожний із тамошніх 16-ти нарисів — цікавий — цікавий змістом, підходом, дійовими особами, цікавий заторкнутою там тематикою. З деяких нарисів, наприклад, „Мій сусіда" — зустріч в автобусі з наркоманом — враження у читача таке, що це власні переживаннян авторки.

У збірці „Дзеркала" можна теж завважити цікаву спільну рису різних центральних осіб: вони нещасливі, їм заперечують їхню особистість, — але вони не борються проти зла одверто. Героїня „Дзеркал", багатирка, не дбає навіть за розбазарення її хати пройдисвітом. У нарисах, присвячених сучасній ситуації в Україні чи проблематиці втечі за кордон і новому поселенню, згадується про збройну боротьбу, але назагал від отих нарисів віє безнадійністю. Тільки в нарисі „Дженні вернися" авторка заторкнула проблему „зову крови — бунту молодої американки, вихованої без згадки про Україну, яка вертається до українства, коли відкриває, що її мати — з українського роду.

(Закінчення на стор. 4)

Омелян Плешкевич

ЕКОНОМІЧНИЙ ПОТЕНЦІЯЛ НАШИХ КООПЕРАТИВ

Український кооперативний рух в країнах поселення, зокрема сьогодні в часах трудної економічної ситуації і її підставового елементу фінансової політики має у житті нашої діяспори вийнятково трудне положення.

Надвишка народного доходу українців у різних країнах поселення не є відповідно сконцентрована, а навпаки вона розпорошена. Вона не є ані пляново централізована, ані пляново розпреділена відповідно до національних потреб. Сьогодні в житті нашої спільноти не повинно бути нічого важливішого як господарська політика, тобто плянування розвитку українських господарських процесів.

І ніхто інший як українська кооперація повинна стати тим координуючим центром нашого розпорошеного капіталу. Пригляньмося, отже, українському кооперативному потенціялові.

Те як виглядає економічно-фінансова ситуація в країнах поселення — зілюструємо на прикладі наступних країн. Почнемо з наймолодшого наверствування українських поселенців в Австралії, які влаштувались там щойно після Другої світової війни. Усіх їх там приблизно -35 тисяч, а з них - 7,122 є членами 7-ох кооператив. Це становить 20.3 відсотка скооперування. Ті кооперативи мали на день 31-го грудня 1980 року 23,347.540 долярів капіталу. З числа сімох кооператив — п'ять є кредитових, одна торговельна і одна будівельна. Організаційно ці кооперативи охоплені Радою Українських Кооператив Австралії. За допомогою кредитів зорганізовано дві м'ясні фабрики з майном коло 6 мільйонів і 6 будівельних фірм з 10 мільйонами долярів. Крім цих великих підприємств існує там ціла мережа купців, ремісників й інших підприємств. Мають вони народні доми, які з огляду на це, що поселенці живуть у справжньому розсіянні по цілій країні, із своїми модерними улаштуваннями концентрують усе українське життя від молодечих організацій починаючи, а на сеньйорах кінчаючи.

Цілий процес їхнього життя концентрується передусім на економічній базі, що її започаткувала своїми скромними фондами кооперація.

В інших господарських умовинах працює кооперація в Аргентині. Українського населення там приблизно 300,000. Постійна інфляція не дала змоги на плянову працю в господарському секторі. Вже в 1951 році створено кооперативу „Відродження" на чолі зі знаним кооператором Яхном. Дещо пізніше постала друга кооператива. Обидві кооперативи нараховують 8,356 членів, з капіталом — 8,340.020 дол. Кооператива „Відродження" має дві великі філії у двох провінціях Чако і Мендоза.

Обидві кооперативи допомогли заснувати понад 200 промислових підприємств та коло 150 торговельних компаній.

Коли ж говорити про дві найбільші країни поселення українців, тобто про Канаду та Америку то ці країни найбільше заавансовані в українському кооперативному русі. Однак беручи під увагу матеріяльні ресурси кооперацій цих країн, то пропорційно вони в порівнянні до Австралії і Аргентини, куди менше заавансовані в розбудові українського господарства, що говорять числа:

Канада на день 31-го грудня 1980 року мала: 53,891 членів з капіталом 245,223.129 долярів; в 1979 році було 51 620 членів з капіталом 216,216.805 долярів. Ріст членів 2,271, ріст капіталу 29,006.324 дол.— 13 відсотків.

ЗСА на день 31-го грудня 1980 року мали членів 50,050 членів з капіталом — 164,996.910 долярів; в в 1979 році було 41,220 членів з капіталом — 136,849.630 долярів.

Ріст членів 8 830, ріст капіталу 28,147.280 долярів — 20 відсотків; ріст капіталу Канади — 29,006.324 дол. — 13 відсотків; ріст капіталу ЗСА — 28,147.280 дол. — 20 відсотків; разом ріст капіталу: 57,153,604 дол.-16 відсотків.

Беручи під увагу підсумки нашого скооперування і наші матеріяльні ресурси зі своїми крайовими централями на сьогодні Українська Світова Кооперативна Рада (УСКР) об'єднує 81 кооператив — не включаючи Англії, з якою від трьох літ не має контакту.

Українська Світова Кооперативна Рада (УСКР) зі своїми крайовими централями об'єднує 119,000 членів, та має 441,907.599 дол. капіталу. Завдяки такому станові нашого членства і оборотовому капіталові, ми опинились на вершку структури тих наших чинників, що кермують українським зорганізованим життям, а саме в структурі Світового Конгресу Вільних Українців.

Кооперація при відповідній співдії могла б відіграти вже раніше поважну ролю економічно-допоміжного чинника, не говорячи про місцеву допомогу наших

(Закінчення на стор. 4)

Іван Базарко

ТАМ, ДЕ БУЛА НАША ЮНІСТЬ

(Доповідь виголошена на З'їзді Об'єднання Надбужанців, що відбувся на Союзівці в днях 30 і 31-го травня 1981 року)

II

Надбузька земля має за собою світлу історію. Тому, що на нашому з'їзді окремої доповіді нема, подам коротко енциклопедичні дані про землю наших батьків, для якої наш Комітет устійнив назву „Надбузька земля".

У бюлетені ч. 5 комітет подає „Справа устійнення назви і територіяльного засягу земляцького об'єднання „Надбузька земля", буде наново розглянена і вирішена на нашому з'їзді 30-го травня.

Назва походить від ріки Буг, що з різними, малими і більшими доплививами, пливе тією територією. У давнині водний шлях був єдиним шляхом комунікації.

Буг пливе віками тією територією, і хоч вода в нім постійно міняється, але ріка завжди залишається Бугом. Точно так мінялися віками і покоління на тій території. Одним з них у регенерації поколінь є ми.

Михайло Грушевський в „Історії України-Руси", подає, що найстарша назва цієї території була: Белзька земля. Вона обіймала горішнє Побужжя від Грабівця і Городла на півночі до Любачева і Чесанова на заході і південному сході — Буськ і місцевості пізнішого походження — Радехів, Лопатин, Кам'янка.

Найдавніший український літопис, „Повість временних літ" — хроніка, допроваджена до 1117 року, подає під роком 1030 коротку вістку: „Ярослав взяв Белз".

Виходить, — як про це пише проф. Грушевський, що коли постала та коротка літописна згадка, вже добре знали про Белз, себто, він був важливим старим городом. Тому сміливо можемо твердити, що Белз постав значно давніше від 1030 року, а тим самим, існував уже у році, коли батько Ярослава Володимир Великий прилучив Червенські городи до Київської Держави. Ця територія з 1170 року виступає як Белзьке Князівство, і його столицею до 1234 року був Белз. Літопис подає, що за княжих часів Белз був укріплений город, що витримав облоги поляків у роках 1312 і 1366 під проводом воєводи Дрозда, як рівнож найбільшу татарську облогу в 1630 році, хоч татари облягали його в зимових місяцях, січні й лютому, коли позамерзали ріки і багна. В 1655 році здобули белзький замок війська Хмельницького. Остаточний удар завдала Белзові шведська інвазія 1704 року.

Врешті белзька земля з 1462 року до 1772 року була в складі Польщі як Белзьке воєвідство.

У його склад входило п'ять повітів: Белзький, Буський, Лопатинський, Любачівський та Сокальський.

У першій половині XVII століття переведено адміністративно-територіяльні зміни й утворено нові повіти: Городенський і Грабовецький.

Уся територія Белзького Воєвідства обіймала приблизно 9,000 квадратових кілометрів. На цій території було 31 місто і 528 сіл. Назвімо важливіші тодішні міста: Белз, Буськ, Грабовець, Городно, Любачів, Мости, Потилич, Сокаль, Стоянів, Тишівці Лащів, Магерів, Немирів Рава, Угнів, Томашів, Варяж, Плазів, Чесанів та Тарногород.

Територія Белзького воєвідства межувала з Волинською землею на північному сході — на північ з Холмською землею, а на півдні та заході з Руським воєвідством, що було створене в 1434 році з чотирьох княжих волостей : Галицької, Львівської, Перемиської і Сяніцької.

Щоб утривалити історичні факти, треба зазначити, що в 1935 році був створений в Белзі окремий Комітет, який зайнявся підготовою наукової праці про Белзьку землю. Комітет очолював тодішній парох Белза бл. п. о. декан Ілля Ґела, який вклав багато праці та власного гроша в час археологічних розкопів д-ра Ярослава Пастернака території Белза. З членів Комітету в живих, поза межами України, залишилися: Степан Ґела, Торонто; інж. Корнель Бородайко, Чикаго; Семен Романів, Вінніпег; Іван Базарко, Ню Йорк.

У 1938 році здано до друку підготовану монографію до друкарні ОО. Василіян у Жовкві. Ввесь наклад знищили большевики після свого приходу у вересні 1939 року до Жовкви.

Зберігся тільки примірник в коректі у Львівському монастирі ОО. Василіян.

Ця монографія обіймає такі праці:

Д-р Ярослав Пастернак: „Доісторичні та княжі часи в світлі археології".

О. Теофіль Коструба: „Белз і Белзька земля від найдавніших часів до 1772 року".

Д-р Іван Карпинець: Белз і Белзчина під Австрією 1772-1918 р."

На жаль, зберігся тільки початок друкованої праці. скрипт пропав. Треба використати Віденські архіви, щоби наново цю тему опрацювати. По розборі Польщі південна частина белзької землі припала Австрії, а — північна ввійшла до складу Росії і становила там південну частину Холмщини. З того часу датується Сокальський кордон.

Холмщина — Забужжя, історична українсько-князівська волость, розташована на Лівобережжі Бугу. Назву дістала від міста Холму, заснованого біля 1237 року галицько-волинським князем Данилом Романовичем Галицьким. Із XIII століття до 1340 року входила до Галицько-Волинського князівства. Потім увійшла до складу Литовсько-Польської Держави, щоб, нарешті, з 1815 по 1914 роки бути в складі Росії. Таємним договором у Бресті Литовськім 1918 року Холмщина мала увійти до складу Української Держави.

Правобережжя Буга з містом Сокалем входило до складу белзького князівства. Сокаль вперше згадується в документах 1411 року як місто Белзького князівства. З 1462 року є воно повітовим містом белзького воєвідства вже під Польщею. З тим містом багатьох учасників нашого з'їзду в'яжуть шкільні роки та громадянська праця. У Сокалі були відкриті всі середні школи: гімназія, учительські семінари — мужеський і дівочий і торговельна школа.

Пограниччям Белзької землі на південному заході був Буськ, місто, положене між п'ятьма ріками — Бугом, Полтавою, Солотвиною, Рокитною та Молдавою, — над якими було перекинено три десятки мостів. Уперше в літописах Буськ згадується під роком 1098. В 1100 році Буськ стає столицею удільного Буського князівства. Княжі

(Закінчення на стор. 4)

Владика Стефан Сулик...

(Закінчення зі стор. 1)

Під вечір Владика Стефан відбув коротку зустріч з гостюючою тут групою лікарів з різних місцевостей ЗСА й Канади. Після спільної вечері з членами екзекутиви УНСоюзу, Владику Стефана вітали ще раз гості, які вщерть заповнили залю „Веселки" під час вечірньої програми, на яку зложились виступи піяністки Юліяни Осінчук, три пари танцюристів балетного ансамблю „Сизокрилі" під мистецьким керівництвом Роми Прийми-Богачевської і вокаліста Павла Александра. Програмою вели постійна конферансьє оселі Аня Дидик і гостюючий конферансьє Роман Швед.

Владика Стефан серед змагунів, організаторів змагань і гостей після церемонії відкриття.

Вони й вітали Владику та представили секретарів, організаторів та членів екзекутиви УНС і головну радну Анну Гарас.

Владика Сулик під час вручення нагород фіналістам у плаванні.

(світлив Богдан Полянський)

Переночувавши на Союзівці, Владика Сулик вже в ранніх годинах в неділю подався на сумівську оселю, залишаючи на гостях Союзівки вимовне і тривале враження.

Своєрідна облога Союзівки відвідувачами, зокрема молоддю, продовжувалась цього ве.ора під час забави в залі і на терасі „Веселки" під звуки оркестр Союзівки і „Червона Калина" із солісткою Оксаною Тромсою. Для гостей, які перебували на оселі впродовж тижня підприємчивий управитель В. Квас влаштував столики навкруги басейну, а біля нього додаткову танцювальну площадку.

Не зважаючи на дощову погоду в неділю, майже кожна закутина оселі була заповнена відвідувачами. Багато з них оглядали виставку Українського Фотографічного Товариства, що нею відав Богдан Полянський у залі „Веселки". Попереднього дня гості мали нагоду приглянутись прозіркам з великої композиції-малюнку маєстра Петра Андрусіва п. наг. „Хрищення України". Відповідні пояснення давав сам мистець.

Вечірню мистецьку програму виповнили виступи танцюристів Нусі Мартинюк і Картера МекАдамса та співака П. Александра. Програмою знову вели спільно А. Дидик і Р. Швед, а до танців цього вечора пригравала оркестра „Темпо".

У понеділок, при парній, хмарній погоді закінчувались фінальні гри тенісового турніру, яким приглядались ще деякі гості аж до вечора.

Високошкільні Курси Українознавства НТШ

Високошкільні курси українознавства з ділянок української мови та літератури, етнографії і журналістики, влаштовані НТШ і Делегатурою, пройшли з успіхом у 1980/81 академічному році. Зацікавлення курсами зростає з кожним роком. Не тільки молодь академічного віку відвідує їх, але й старші слухачі, з яких деякі використовують ці курси як часткову підготову до студій в Українському Вільному Університеті, бажаючи завершити їх ступенем магістра, а згодом докторатом. Після закінчення семестрових викладів із вправами студенти складають іспити (кольоквіюми, заліки), що їх УВУ зараховує до часкових іспитів. Цим удогіднюється процедуру навчання в УВУ у Мюнхені.

Лекції на курсах проходять у формі викладів із вправами. Крім того, під час частини лекції або поза нею влаштовується дискусії. Студенти мають змогу обговорювати проблеми, що не відносяться точно до теми лекції, але до проблематики викладаного предмету. В такий спосіб слухачі разом із викладачем поглиблюють знання даного предмету, часто актуалізуючи його з вимогами сучасної хвилини. Це відбувається на всіх предметових лекціях мови, літератури, етнографії, історії та географії, а головно на лекціях журналістики. Щораз більше наших молодих студентів вивчає журналістику в американських високих школах. Одначе, там вони не зустрічаються з проблемами української культури. Тому саме курси журналістики при НТШ і Делегатурі відкривають поле дослідів для молодих адептів пера цієї важливої ділянки нашої духової культури під проводом таких досвідчених редакторів-журналістів як Ольга Кузьмович, Іван Кедрин Рудницький та Антін Драган. В академічному році 1981/82 кладемо велику вагу на студії української журналістики.

Лекції почнуться у другій половині вересня. Точні інформації подамо згодом.

Просимо зголошуватися на курси до канцелярії А НТШ, 302-304 Захід 13-та вулиця, Ню Йорк, Н. Й. 10014, тел.: (212) 929-7622 від 10-ої до 4-ої год. по полудні.

Д-р Євген Федоренко за НТШ

Д-р Василь Лев за Делегатуру УВУ

Ще одна українська професіоналістка

Ірина Кузьмів-Колтовська

Ірина Кузьмів-Колтовська, із Сомервілл, Н.Дж., донька Зенона і Анни Кузьмів, з успіхом закінчила Ратгерський університет з ступенем бакалявра в індустріяльній інженерії, а тепер готується до магістерки.

Середню школу Гиллсборо Ірина, бувши дуже здібною ученицею закінчила за три роки.

В 1978 році, ще перед закінченням коледжу, Ірина вийшла заміж за Левка Колтовського і їм народився в 1980 році син Михайло.

Левко і Ірина Колтовські та їхні батьки є членами 349-го Відділу УНСоюзу.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ

сл. п.

ПАВЛА МАЗАРА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА і ПАНАХИДА

в суботу, 12-го вересня 1981 р., о год. 9-ій ранку в церкві Непорочного Зачаття в Палатайн.

Просимо в цей день згадати Покійну в своїх молитвах та взяти участь у Богослужбі й Панахиді.

ДРУЖИНА та СИН

✝

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими міста Броди і околиць, що 16-го серпня 1981 р., по короткій недузі, відійшов у Вічність в Польщі, Щебжешин, на 71-му році життя,

наш Найдорожчий, Улюблений БРАТ

бл. п.

ЯРОСЛАВ ЗАХАРЧУК

ЛІКАР-ВЕТР.

ПОХОРОН відбувся 18-го серпня 1981 року.

У безмежному смутку залишив:

дружину — ВАНДУ
сина — проф. МАРІЯНА з дружиною МАРІЄЮ та синами: СЕМЕНКОМ І БАРТУСЕМ
сина — СТЕФАНА
сестру — СТЕФУ з мужем ПАВЛОМ
брата — мґр. ЮЛІЯНА з дружиною МАРІЄЮ та синами: БОРИС з дружиною БАРБАРОЮ, АДРІЯН
Ближчу і дальшу родину в Канаді, Америці та в Україні

•

В нев'янучу китицю квітів, на свіжу могилу, ніколи Незабутнього БРАТА, складаю пожертву 50.00 долярів на БУДОВУ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ в Люрді.

Просимо про молитви за спокій душі Покійного Ярослава.

СТЕФА ЗАХАРЧУК-ҐЕНҐАЛО

Монтреаль, Квібек, Канада, 31-го серпня 1981 р.

✝

У глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що дня 23-го серпня 1981 р. в Чікаґо, Ілл., відійшла у Вічність

наша Найдорожча

МАМА, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

СТЕФАНІЯ БОРОВИЧ

Залишила у смутку:

синів — ЗЕНОНА І РОМАНА
брата — МИХАЙЛА з дружиною ІВАННОЮ і донями: НАТАЛІЄЮ І ІРИНОЮ
Ближчу і дальшу Родину

ПОХОРОН відбувся 26-го серпня 1981 року з церкви св. Николая на цвинтар св. Николая.

Просимо про молитви за душу Покійної.

Замість квітів на свіжі могили ДВОЮРІДНИХ СЕСТРИ

бл. п. Надії з Мохнацьких Кізюк

І ВУЙКА

бл. п. Володимира Мелешкевича

складаю 50.00 долярів на церкву ЧЕСНОГО ХРЕСТА в Лонґ Айленд Сіті, Н. Й.

Д-р Галина НОСКОВСЬКА-ГІРНЯК

Управа Українського Світового Об'єднання Гуцулів

в глибокому смутку повідомляє все своє Членство і всю Гуцульську Громаду, що 3-го вересня 1981 року, відійшов до Вічної Ватри, по довгих терпіннях, відданий і примірний член нашої громади

✝

бл. п.

МИКИТА ДРАҐАНЧУК

зі Шешор на Гуцульщині, на 76-му році свого трудолюбивого життя.

•

Цією дорогою висловлюємо наше щире співчуття Родині в Україні, і Гуцульській Громаді на чужині.

Головна Управа УСО

✝

З глибоким жалем повідомляємо Українську Громаду, що 3-го вересня 1981 р., по тяжкій недузі відійшов у Вічність, активний громадянин в українському громадському житті на Рідних Землях і на чужині

бл. п.

МИКИТА ДРАҐАНЧУК

нар. 11 червня 1905 р., в Шешорах, пов. Косів на Гуцульщині, де залишив у смутку Дружину, Дітей та Внуків.

ПАРАСТАС в п'ятницю, 11-го вересня 1981 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Насевича при 109 Іст Тейбор Рд., Філядельфія, Па.

ПОХОРОН в суботу, 12-го вересня 1981 р., ранком, з церкви Царя Христа на український цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ДРУЗІ-ШЕШОРЦІ

✝

Ділимося сумною і болючою вісткою, що дня 5-го вересня 1981 року, по довгій недузі, на 84-му році життя, в Терра Гавк, Індіяна, відійшла у Вічність

наша Найдорожча МАМА І БАБЦЯ

бл. п.

КАТЕРИНА з ОСАДЦІВ ДАНИЛЮК

народжена в с. Волоща, Підгаєцького повіту, Україна.

У глибокому смутку:

син — БОГДАН
синова — НІНА
СОНЯ — синова по покійному АПОЛІНАРІЄВІ
внук — ІВАН
внучка — КАТЕРИНА ДАНИЛЮК ПЕТЕРСОН
та ближча і дальша Родина

ПАНАХИДА — в середу, 9-го вересня 1981 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — в четвер, 10-го вересня 1981 р., о год. 9-ій ранку до церкви св. Юра і після БОГОСЛУЖЕННЯ на український цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

•

Замість квітів, проситься складати пожертви на церкву св. Михаїла в Йонкерсі, Н. Й.

Ділимося сумною вісткою з усіми Пластунами, Приятелями Пласту та цілою Українською Громадою, що 21-го серпня 1981 року у Дітройті, Миш., відійшов у Вічність

✝

пл. сен. керівництва

ОСИП Е. БОЙЧУК

•

Горем опечаленій Родині Покійного складаємо наші глибокі вислови співчуття.

Пластова Станиця — Дітройт

Економічний...

(Продовження зі стор. 2)

кооператив і їхню жертвенність на культурно-національні чи церковні цілі. Треба лише пригадати і ствердити, що наша кооперація дуже поважно причинилася до розвитку і розбудови української економіки в Австралії і Аргентині, частинно в ЗСА і Канаді, але вона теж завжди служить своїми ресурсами загально національним цілям.

В підсумках наших дотеперішніх міркувань і з'ясувань треба підкреслити, що всі наші кооперативи об'єднані в крайових централях, а це в ЦУКА, в Крайових Радах Австралії, Аргентини і Канади і з координуючим центром, яким є Українська Світова Кооперативна Рада (УСКР). На підставі звідомлень Крайових Рад, сьогодні розпоряджаємо ось таким членством і капіталом: Австралія: 7,122 членів, капітал — 23,347,540 долярів; Аргентина: 8,356 членів, капітал — 8,340,020 долярів; ЗСА: 50,000 членів, капітал — 164,996,910 долярів; Канада 53,891 членів, капітал — 245,223,129 долярів; разом: 119,369 членів, капітал — 441,907,599 долярів.

Звідомлення Крайових Кооперативних Рад, які свої зведення виготовляють на підставі річних замкнень поодиноких кооператив, виказують, що скооперування членства в місцевостях діяльности цих кооператив лягається між 10 а 20 відсотками. Це означає, що кооперативний рух не дійшов до свідомости наших людей і далеко не дозрів до таких розмірів як на західніх землях України довоєнного часу. В тім і цей стан членства, який маємо сьогодні — це заслуга окремих ідейних одиниць, кооператорів які дуже багато старань вклали в це, щоб українську кооперативну ідею защепити і розвинути.

У фінансовій політиці канадських і американських кооператив треба зауважити таке: В теперішній загальній фінансовій господарській ситуації надвишки нагромадженого капіталу в короткореченцевих, і добре відсоткованих інвестиціях має своє виправдання. Одначе в минулих роках кращої фінансової коньюнктури надвишка капіталу не була використана на розбудову українського господарства так, як це виказують кооперативи в Австралії і Аргентині. А врешті чинником, що поважно гальмував розвиток українського кооперативного руху в країнах поселення була перевага наших політичних концепцій, забуваючи про те, що їм потрібна матеріяльна база.

Прийшов бо час, коли сама національна визвольна чи державницька ідеологія, яку ми маніфестуємо через сотні наших патріотичних організацій, вже не вистачає. Нам треба твердих економічних основ і такої координації економічної дії, яка стала б гарантом, що наше майбутнє з участю нової молодої генерації не буде змарноване, а, навпаки, дасть добрі і побажані наслідки.

Книжка...

(Продовження зі стор. 2)

Мова творів Коленської — гарна, соковита. У „Дзеркалах" є теж чимало новотворів.

Очевидно, що це річ індивідуального смаку — котра з даних новель чи нарисів подобається більше чи менше. Коли можна дати скромну пораду авторці — закинути дрібні нариси— ескізи та присвятити себе творам більшого формату — писати повісті, де потрібна згори передумана диспозиція, фабула з епізодами, дійовими особами довкола одного героя чи героїні — попрацювати над твором, який вимагає більше часу і праці, але може запевнити тривкіше місце в історії української літератури. Правда, і в світовій і в українській літературі є письменники, які завжди поклоняються тільки дрібним творам — нарисам, згадати б українського Стефаника, польського Оркана, чи американського О'Генрі. Але спроба з „Дзеркалами" показала, що Любов Коленська здатна дати і справжню повість, а не тільки „новелю", яку щойно рецензент може кваліфікувати, як повість...

Довгої мови короткий зміст: українська література дістала в „Дзеркалах" новий вартісний і цікавий твір і побажати б, щоб він був предвісником найближчого твору цієї самої авторки, якій вільно займатися типами, що нагадують героїв Арцибашева, Золі чи Достоєвського. „Розмова з канделябром" просто дивує багатством фантазії. Тут авторка без потреби пішла назустріч „геппі ендові". Добре, що пропущено подробиці.

Про авторку, яка видала вже три книжки, не лицює казати, що вона „талановита". Але можна (і треба) сказати, що з кожною новою книжкою Любови Коленської видно, що її талант поглиблюється, що діяпазон її тематичного зацікавлення збільшується, що виразно видно терпець у вигладжуванні мови і що цей поступ відповідає змінам духу часу. Подаючи деякі типи з санаторії для божевільних чи типи „гіппі" („Каміля") видно, що авторка не писала навмання, з фантазії і на основі загальноприйнятих поглядів про ті викинені з нормальних рейок людські істоти, а що студіювала це сумне явище сучасности. Це добре — у цьому доказ поважного підходу авторки до своєї літературної праці. Гете міг писати: „Співаю, як пташка, яка живе на галузі" — але це був Гете.

У сучасному українському поселенні у діяспорі з усіх ділянок культури найбагатше репрезентоване образотворче мистецтво. Тому кожний белетрестичний твір вище пересічної вартости — це поважний осяг — усіх нас, української культури.

Там, де була...

(Продовження зі стор. 2)

міжусобиці та татарські наскоки підірвали силу і розвиток того історичного міста.

Не час і не місце поширювати історичні дані, — вони напевно будуть опрацьовані редакційною колегією, що є другим етапом праці нашого Комітету. Очевидно, все це ввійде до наміченої монографії „Надбузька земля".

Видання нашої монографії може увінчатися успіхом тільки тоді, коли знайдуться фонди на її підготову та видання друком. Із бюлетенів Комітету видно, що збірка видавничий фонд збірника „Надбузька земля" дала дуже гарний вислід. Пожертви і декларації дали разом суму 25,392 долярів. Щоб цей фонд зібрати, треба було вкласти багато праці та жертвенного труду відданих синів і дочок Надбужанщини, які оформились у Центральний Комітет Земляцького Об'єднання „Надбузька земля", що підготовив цей наш з'їзд.

Зокрема ми сердечно вдячні за наполегливу і віддану працю голові і душі цього Комітету Володимирові Макареві. Мотором і двигуном громадського життя є людина. Що допомогли б прекрасні ідеї і дуже гарно опрацьовані схеми, якщо б бракувало живої людини. Такою людиною є наш Володимир Макар. Крім наших оплесків, нехай же почуття совісно сповненого обов'язку буде найкращою для вас подякою, пане Володимире!.

Життєвий шлях багатьох наших земляків — і тих, які впали в нерівному бою на полі слави на чолі з незабутнім нашим гімназійним колеґою Іваном Климовим-Леґендою, і тих, які ще караються на засланнях в Сибірі, і тих що їм доля пощастила знайтися у вільному світі, — був повний високих поривів глибоких переживань, сповнений ідеалізму і сильної віри в краще майбутнє свого народу. На протязі минулих майже 40 років, коли ми опинилися поза межами нашої Батьківщини, багато з наших земляків відійшло з цього світу, покликані Всевишнім. Їх тіням складаємо поклін. А тим нашим провідним діячам Надбузької землі, що обезсилені віком не змогли прибути на наш з'їзд, шлемо наш дружній привіт. Одні і другі залишаться для нас прикладом, як треба жити для громади.

Боже Провидіння покерувало долею українського народу так, що мільйони його дочок і синів нині живуть поза Україною. Задивлені в гідні приклади своїх попередників, докладаємо всіх зусиль, щоб зберегти нашу національну ідентичність і гідно святочно відзначувати акти української державности. Ми свідомі того, що наша доля нерозривно пов'язана з долею українського народу, а духова єдність — з материком — це джерело нашої духової сили, це наш духовий обов'язок.

Ми затривожені всім тим, що діється на Батьківщині. Україна поневолена в тенетах московсько-комуністичного імперіялізму, з кожним днем посилюється наступ на духовість українського народу у формі посиленої русифікації та нищення культурних скарбів української нації.

Але спротив в Україні не слабшає, а дедалі посилюється. Ми свідомі великої відповідальности перед долею наших батьків, як і перед сестрами і братами, які живуть та борються на поневоленій Україні. Шлях до визволення України не легкий, не прямий і не короткий. Попри консолідацію власних національних сил, треба ще важко працювати над тим, щоби здобути вільний світ, а передусім американський, для підтримки українського народу в його змаганнях до волі-незалежности. Це почесне завдання спадає також і на дочок і синів Надбужанщини, які знайшлися у вільному світі.

За раціональні...

(Продовження зі стор. 2)

на Сході Европи. Щойно в недавній добі культурного й національно-державницького Відродження ми почали віднаходити самі себе, доказуючи світові, що ми... не верблюди, ми — ті самі, які своїми грудьми боронили Західню Европу довгими віками перед азіятськими ордами. А західні панове в циліндрах і фраках, у дипломатичних рукавичках, слухають нас, позіхаючи, та дораджують інтегруватися з „рашен". Бодайби їх...!

Коли історична Немезида збудила нас окрадених в огні Першої світової війни, в нас не стало сили підняти Червону Калину й вона до сьогодні лежить на бруку історії, топтана брутально чоботами новітніх іванів грозних, перемальованих хитро для задурення на червоно. А деякі наші земляки, запаморочені соціо-забріханими, галасливими аґітками, чимчикують на північ, до червоної Москви по науку, забуваючи, що русько-український нарід зі своїм довговіковим досвідом існував уже тоді, коли фіно-московська Північ потапала в темряві передісторичного життя.

Навіть тут на поселенні найшлися такі наші люди, які з одного боку відказують на сталінщину, а — з другого залишки давньої індоктринізації „соціялістичного перевиховання" покутують ще на дні їхніх душ. Як не як, а совєтські „спец-відділи" вміли калічити людські серця на ціле життя! Антидотом, який може випалити вогнем згадані „блага", є християнський світогляд і зворот до кращих зразків нашої історично - національно-культурної традиції. Такий культурно – психологічний процес потребує довшого часу для цілого суспільства, але його успішність є певна. Принципи здорового, побудованого на історичних традиціях,консерватизму без порівняння кращі від багатьох ультрамодерних ідей і практик, пропаґованих галасливо на смітниках „загибаючого" капіталізму, чи „щасливого" комунізму. Зробім рішучий зворот у сторону русько-українсько - історичного традиціоналізму, а майбутні наші покоління будуть нам вдячні!

До речі буде подати до ширшого відома нашої національної спільноти, що якраз Українське Історичне Товариство, яке постало й розвинулося в діяспорі в цілі оборони історичної правди, фальшованої ворогом, та прав українського народу до довговікових надбань історично національної традиції, поставило в центрі своєї науково-дослідної й організаційно - видавничої політики принцип особливого наголошування й впроваджування в науково-академічну практику постуляту видвигання проблематики українського національно - історичного традиціоналізму від можливо найстарших діб історії Руси-України до найновіших часів. Зорганізовані в рядах УІТ наші історики мають головно на оці не те, що „смакує" представникам чужих наук, а добро власного народу й остаточно перемогу української правди. УІТ ніколи не старалося й не буде старатися одержувати оплески, а в слід за тим і фінансові „пособія" від білих, червоних і рожевих представників світової науки в заміну за „компромісову" наукову політику. Це залишаємо іншим, більш гнучким політикам-реалітетникам.

Перед УІТ стелиться лише один шлях — залишитися простолінійно -вірним елементарним засадам наукового об'єктивізму, а в тому й української наукової, особливо історичної правди й донести щасливо ту естафету горіючого смолоскипу української наукової правди молодшим генераціям наших істориків для дальшого походу модерної української історіографії у напрямі можливо якнайвірнішої реконструкції цілого історичного процесу на території Руси-України — від сивої давнини до наших часів. Це можливе лише при відданій, жертвенній праці та глибоких сантиментах до рідної історії, до наших вікових традицій. Маючи ту любов і сантимент, історик-дослідник може защепити їх свому суспільству, що загартує його до дальших змагань за правду народу, визволить його від комплексів меншевартости та випростує національний хребет.

Чи не було б добре, щоби цілий наш вільний науковий світ прийняв таку наукову політику звороту лицем до наших кращих традицій, а в слід за тим — і представники нашого загальнокультурного й громадсько-політичного життя.

Масові арешти...

(Продовження зі стор. 1)

гуда III, президент Садат найменував п'ятиособовий комітет і на його чолі єпископа коптійської Церкви Самуеля. Єпископ Самуель після номінації опублікував декларацію, в якій схвалив поступування уряду й особисто президента ель-Садата й заявив: „Я задоволений заходами президента, які він поробив для безпеки країни".

У другій частині промови президент ель-Садат представив небезпеку з підривної діяльности опозиційних груп. Насамперед вони виступають проти мирового договору в Кемп Дейвиді , який приніс Єгиптові мир і взагалі великі користі. Вони накликують до розрухів у той час, як уряд переводить широко закроєні реформи та упромисловлює країну, щоб піднести життєвий рівень населення і його добробут. Замість льояльної опозиції, яка намагається на свій лад принести користі країні, частина цієї опозиції займається підривною роботою, якої держава не може толерувати.

Ель-Садат заявив, що слідство проти арештованих, а відтак суд буде публічний і присуди винесуть перед цілу єгипетську громадськість. Крім цього уряд розпочав цілий ряд протизаходів проти ісламських фанатиків. Релігійним чинникам доручено поступово заступати крайні елементи на релігійних постах поміркованими, а особливо припильнувати призначення відповідних мулл, які не будуть використовувати п'ятницевих загальних молитов для політичної пропаганди. Цими заходами будуть обняті всі 40,000 мечетів в Єгипті, а — в 65-ти найважливіших ці заходи вже переведено в життя.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ПАВЛО ДОБУШ, член УНС; Відд. 367 Т-ва Запорожська Січ, Рочестер, Н. Й., помер 5 травня 1981 р. на 57 р. життя. Нар. 1925 р. в Україні; членом УНС став у 1955 р. Залишив у смутку дружину Анну, дочку, внуків, ближчу і дальшу родину в ЗСА і Україні. Похорон відбувся 26 травня на цвинтар Голі Сипелкер в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Попович, секр.

КАТЕРИНА СТЕФУРАК, членка УНС, Відд. 53, Т-ва св. Николая в Пітсбурґу, померла 19 липня 1981 р. на 57 р. життя. Нар. у 1925 р. біля Києва; членом УНС стала у 1968 р.. Залишила у смутку сина Володимира, дочок Ольгу і Лесю. Похорон відбувся 22 липня на парохіяльний цвинтар в Пітсбурґу.

Вічна Їй Пам'ять!
Д. Головатий, секр.

ДМИТРО ОЛІЙНИК, член УНС, Відд. 266, Т-ва Івана Франка в Амстердам, Н. Й., помер 4 липня 1981 р. на 84-му р. життя; Нар. у 1897 р. в Станиславові, членом УНС став у 1949 р. Залишив у смутку дружину Ольгу та ближчу і дальшу родину в Америці, Канаді і Україні. Похорон відбувся 6 липня 1981 р. на цвинтар св. Николая в Амстердам, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Варшона, секр.

ІВАН ЯНІЦЬКИЙ, член УНС Відд. 316 Т-ва Укр. Нар. Дім в Рочестері, помер 26 червня 1981 р. на 92 р. життя; Нар. у 1889 р. в Україні; членом УНС став у 1935 р. Залишив у смутку дружину Софію, дочку і сина. Похорон відбувся 29 червня в Рочестері.

Вічна Йому Пам'ять!
Секр. Відд.

ЛОНГИН ВІТКОВСЬКИЙ, член УНС, Відд. 448, Т-ва Самопоміч в Монтреалі, помер 27 травня 1981 р. на 54 р. життя; нар. у 1926 р. в селі Завадівка, в Україні, членом УНС став в 1976 р.. Залишив у смутку дружину Мешлін, дочок, брата і сетру в Польщі. Похорон відбувся 30 травня 1981 р. на цвинтар Кот-де-Неж в Монтреалі.

Вічна Йому Пам'ять!
М. Перейма, секр.

ІВАН БОБИК, член УНС, Відділ 192 Т-ва Запорозька Січ в Перкімер, Н. Й.; помер 13-го липня 1981 р. на 82 р. життя; нар. у 1898 р. в місті Бучач на Україні, членом УНС став в 1950 р., залишив у смутку дочку, сина, внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 15 липня 1981 р. на цвинтар Св. Марії Української Православної Церкви в Перкімер, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Я. Сенишин, секр.

ДАРІЯ КОМАРИНСЬКА, член УНС, Відд. 361 Т-ва Дністер в Ню Йорку, померла на 82 р. життя; нар. 12 липня 1899 р. в Лагодів, Перемишляни, членкою УНС стала в березні 1956 р., залишила у смутку дочку, зятя, внуків. Похорон відбувся 18 червня на цвинтар Гейт оф Гевен в Гавтгорн, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
секр.

СОФІЯ ЮРЧЕНЮК, членка УНС, Відд. 42, Т-ва Т. Шевченка в Пассейк, Н. Дж.; померла 17 липня 1981 р. на 60 р. життя; нар. 1921 р. в селі Романове, Україна, членом УНС стала в 1950 р.; залишила у смутку мужа Микиту, двох синів та ближчу і дальшу родину в Америці, на Україні і в Польщі. Похорон відбувся 20 липня 1981 р. на цвинтар св. Андрія, у Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
І. Блиха, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 13-го ВЕРЕСНЯ 1981 р.

Нюарк, Н. Дж. Місячні збори Б-ва св. Івана Хрестителя, 76-ий Відд., о год. 12-ій дня в укр. кат. школі при Санфорд і Айві вул. Проситься чл. прибути та вирівняти залеглі вкладки, як теж прислати до Відділу старі адреси і зміну нової адреси. — Юлія Демчук, секр.

НЕДІЛЯ, 20-го ВЕРЕСНЯ 1981 р.

Рочестер, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата, 217 Відд., о год. 2-ій по пол. в церковній залі св. Йосафата. На порядку: відкриття, відчитання протоколу, звіти — фінансовий, хворих і союзові справи, збирання чл. вкладок. Проситься чл. прибути. По зборах буде зроблена спільна знимка, яка буде поміщена в конвенційній книзі. — К. Шевчук, предс., Т. Кубарич, фін. секр., С. Мартинюк, касир, С. Васьків, С. Приймак — чл. Управи.